

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Relle Pál*
Cím: *486 Kohn Jakab*

Forrás: *Világ*

Bp.
(Hely)

1913 II 12
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy *308*

Hely

Idő *" 1913 "*

Személy

Helyszám

486

Kohn Jakab

vagy:

Budapest a villamoson

Budapest, február 11.

Ki ez a Kohn Jakab? Egyszerű villamoskalauz, sapkáján a 486-os számmal. Egy szám, akit mindenki szabad szidni, akivel mindenki gorombáskodhat, aki fagyban, hőségben áll a helyén; reggel hatkor fölszáll a villamos-kocsira, amelyről éjfél után leszáll; elszámol és gyalogszerrel hazamegy a Komocsi-utcába, ahonnan reggel ismét gyalog megy a hivatalába. Az élete két végállomás között gördül le; a Liget és a Lágymányos között. Ide-oda gurul, kering; minden állomás egy kálvária-stáció, közben gorombaságokat, neuraszténiát és köszvényt kap; kap harminc forint havi fizetést és ezért még bölcs; jó és derék ember; csupa szív és csupa kötelességtudás.

Kohn Jakab már a negyedik fordulót végezte ma a Liget és a Lágymányos között; összesen három és félrát aludt; álmos volt, fáradt, hunyorított és didergett. Egy kicsit szédült is a nagy tourbillonban, egy kicsit az életét és a mesterségét is unhatta; váltotta a pénzt; csipkedte a jegyeket; szorongott, tolongott, bocsánatot kért és kiáltozta az állomás-neveket. A Fehérvári-uton nagyot fordult a kocsi és megállás nélkül indult vissza a pesti oldalra, a Liget felé. Az első állomáson magas; szőke hölgy szállott föl a villamosra. Izgatott volt, lihegett és a perrónon gyorsan; kapkodva beszélni kezdett:

— Kalauz ur, a 19-es kocsival jöttem Pest-

ről ide; egy csomag volt nálam, az esküvői ruhám, javítás végett a szabónőmhöz hoztam. Leszálltam és a csomagot otffelejtettem a kocsiban. Most mit csináljak...?

És keservesen zokogni kezdett a hölgy.

Kohn Jakabot akkor még nem ismertem, csak a számát láttam: 486. Ez a szám pedig nem mondott többet, mint a többi szám: «Mi köze neki ehhez a siró hölgyhöz? Elég baja van saját magával. Ó álmos és fáradt, menjen nagysád a végállomásra, kérek husz fillért, ott majd utbaigazitják; én nem tehetek semmit, nem adhatok tanácsot.» Pesti ember vagyok; mi jót olvashatnék le egy idegen ember arcáról? Egy kalauz, egy szám... mi jóval kecsegtethet?

Kohn Jakab azonban — később tudtam meg a nevét — megindultan; udvariasan felelt a kétségbeesett hölgynek:

— Nyugodjék meg, nagyságos asszonyom, foglaljon helyet, meghül itt kinn, bizzá csak rám, majd én megpróbálom, talán én elintézhetem a dolgát.

Gyengéden bevezette a hölgyet a kocsiba, leültette, megnyugtatta, az álmos, fáradt, meghajszolt ember pedig, zsenge köszvényével a lábán, minden állomáson leugrott a kocsiról és szaladt előre, a kocsik után, két-három kocsival előre, keresve a 19-es kocsit, az idegen hölgy elveszett csomagját. A sapkája alól, a homlokáról csorgott a verejték, az arca kipirult, köhögött és fázott. Közben be-beszólt a kocsiba:

— Csak legyen türelemmel, nagyságos asszonyom, majd csak meglesz, megkeresem.

És végig a ligetig, futott a kocsik után, leugrált, felszállt, elvégezte a dolgát, teljesítette a

Budapesti távros házinovdája 1919.
kötelességét, hallgatott a szívére, a becsületérzésére, lótot-futott, hogy leszáritsa az idegen asszony könyeit. Ekkor már nem láttam a számát, az uniformisát, csak egy embert, egy igazi embert láttam magam előtt, akinek nagyon, de nagyon szerettem volna tudni a nevét, szerettem volna király lenni álruhában, hogy megjutalmazhassam.

A ligetben, a végállomáson, lesegítette a hölgyet a kocsiról és kissé csüggedten azt mondta:

— Ha kalauz találta meg a csomagot, biztosan meglesz. A kalauzok mindent beszállgatnak. Törülgette az arcát, a fejét.

— Majd itt bejelentem a rendezőnek a dolgot, aztán a zuglói végállomásra is telefonálok, meg lesz, biztosan meg lesz, ha kalauz találta meg.

A *Le...* most könyezve megkérdezte:
— És, ha nem kalauz találta meg! Hanem más valaki? Például egy hölgy... az én szép esküvői ruhámat.

A kalauz jóságosan, okosan nézett a hölgyre:

— Tudja, nagyságos asszony, ebbe bele kell nyugodni. Az emberek nagyon különösek. Ritkán kerül vissza valami. Nem lopás ez, csak hogy nem érzik, hogy vissza kell adni, ami a másé. Különösen az elegáns hölgyekkel van sok baj. Ők nem tudják megbecsülni a másét. A multkorában észrevettem, hogy egy asztrakán kabátos hölgy lassan csuszlik a padon az ablak felé, figyeltem és láttam, hogy a hölgy egy csomaggal akar leszállani. Tudtam, hogy semmi sem volt nála. Nagyságos asszonyom, mondtam, ez a csomag nem az öné, sziveskedjék átadni nekem. A hölgy rettenetes haragra gyult és leszidott. Az utasok a pártjára állottak. Bocsánatot kérek, ha meg tesszik mondani, mi van a csomagban, átadom. Nem